

(NE) OBYČEJNÉ PŘÍHODY HOLČIČKY IVY

IRENA MONDEKOVÁ

(NE)OBYČEJNÉ PŘÍHODY HOLČIČKY

IVY

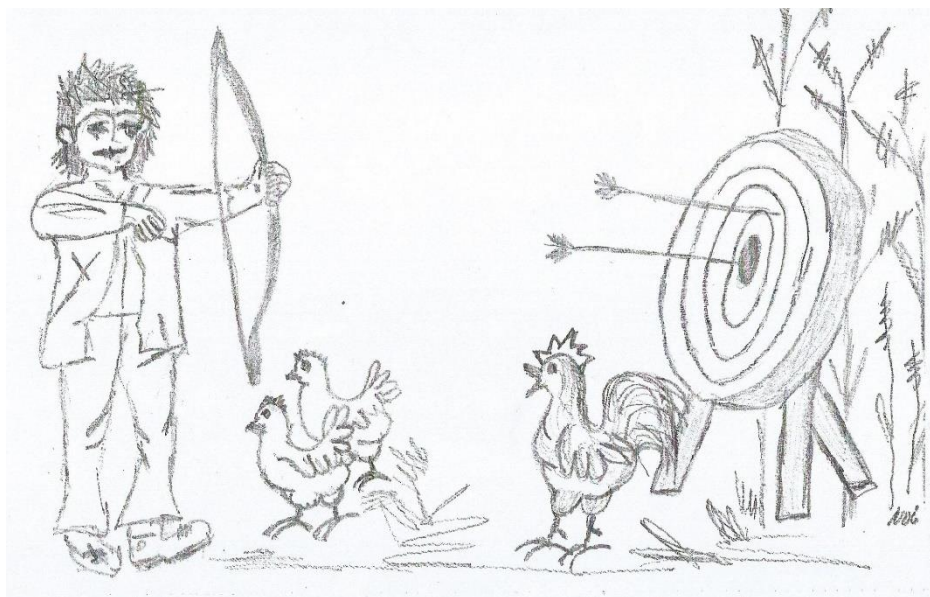

PŘÍBĚHY Z FARMY PRO MALÉ DĚTI

Irena Mondeková

Ilustrace: Iva Křížová

IVA A TAJEMNÍ SKŘÍTCI

*Co to v pytlích šustí, pípá?
Mám dědečka kouzelníka?*

„Ivuško, něco jsem před chvílí dovezl. Uhádneš, co, princezničko?“ posunul děda z čela slaměný klobouk, aby dobře viděl, jak se vnučka bude tvářit.

Iva zaslechla podivný šramot. „Tady máš to překvapení,“ ukázal na dva pytle v rohu chodby. V těch velikých sáčkách z papíru cosi podivně škrábalo a šustilo.

„To budou nějací skřítcí, dědečku.“

„Skřítcí?“ zasmál se děda.

„To ne, Ivuško, ale hádej. Má to dvě nohy a zobáček a ocásek. Nastěhujeme je do domku ze dřeva, do slepičárny.“

„Můžu jít s tebou?“ zeptala se.

„Ano, můžeš,“ a ona se skoro rozběhla radostí. Důležitě pochodovala s milovaným dědou v nových svítících holinkách - ráz dva ráz dva - směrem ke slepičí boudě a vesele brebentila.

Z obrácených pytlů tam vyklouzávala na zem kuřata jedno po druhém. Jako králíci z kouzelnického klobouku. Děda totiž dovezl na statek nové, mladé slepice.

„Jů, slepičí miminka,“ měla Iva oči navrch hlavy.

Stála pohromadě v chumlu uprostřed boudy. Prohlížela si nový domov a ani nepípla.

Děda vzal kyblík s krméním a nasypal ho na plech. Nejzvědavější z nich udělalo krůček - a klov, klov! Ostatní kuřata uslyšela známý zvuk a nahrnula se kolem. Rychlé ťukání tolika zobáčků Ivě připomínalo plechovou slípku,